

У світлі світляків. На порозі ночі (уривок)

Ольга Войтенко

Увага! Ви читаєте уривок (ознайомчий фрагмент твору). Купуйте повну книжку [на сайті видавництва ВСЛ](#)

Моїй мамі

Єва-Ліза сиділа в кріслі з планшетом у руках, шукаючи щось цікаве серед нескінченних просторів інтернету. Вона затримала погляд на зображенні вечірнього мегаполіса, що світився вогнями, заклала за вухо пасмо світлого волосся й продовжила пошуки.

Інтернет був її життям — вона знаходила там кіно та серіали, розглядала фотографії з усього світу і деколи спілкувалася з іншими користувачами під вигаданим іменем. Шукала в *Google me*, що її цікавило, або відкривала *Instagram* і роздивлялася красивий одяг, світлини знаменитостей, міст і країн. Вона точно знала, коли вмикаються й вимикаються вогні Ейфелевої вежі, скільки електрики потрібно, щоб сяяв нічний Лас-Вегас, і скільки хмарочосів Нью-Йорка підсвічують для того, щоб у них не врізався літак. Такий у Єви-Лізи був спосіб подорожувати, і такі факти цікавили її найбільше.

Сама ж вона ніколи не виходила надвір і ніколи не дивилась у вікно. Що там могло бути цікавого? Звичайнісінькі будинки, якісь дерева, паркани, галасливі дітлахи з сусідніх вулиць, облізлі коти і нудні сусіди. А ввечері цілковита пітьма й один лише мерехтливий ліхтар на квартал (плафони на ліхтарних іноді міняли, але їх розбивали переважно першого ж дня). Кого все те може цікавити, якщо тут, у планшеті, величезний яскравий і захопливий світ!

Єва-Ліза зовсім не читала паперових книжок, навіть у руках їх ніколи не тримала. Навіщо це? Адже на планшеті можна дивитися анімацію, фільми, серіали, можна послухати ті ж таки аудіокнижки через навушники... Можна, врешті, взагалі не читати книжок — це ж так несучасно!

До того ж Єва-Ліза не ходила до школи. Її батьки були переконані, що вона не почує нічого цікавого від учителів, які навіть не вміють досконало користуватися пошуковими системами і змушують дітей писати на папері! Неймовірно — писати! Ручкою! На папері! Та це ж просто в голові не вкладається! Навіщо? Коли давно вже можна швиденько все надрукувати за допомогою клавіатури і навіть не вчитися правопису, розумний комп'ютер виправить усі помилки й сам.

Єва-Ліза ніяк не могла зрозуміти, як узагалі можна відвідувати оті нудні уроки і сидіти по кілька годин, просто щось слухаючи і шкрябаючи в зошиті слова. Це знову таки несучасно, і до того ж давно вже можна обходитися без цього! Є купа онлайн-

лекцій і навіть цілі онлайн-університети, отже, можна вивчити будь-що, не виходячи з кімнати.

Також Єва-Ліза ніколи не спілкувалася з дітьми на вулиці. Задля чого? Вони ж нічогоісінько не розуміють у житті, у декого з них навіть планшета свого немає! Куди взагалі дивляться їхні батьки? Тато купив Єві-Лізі планшет, коли їй було п'ять років, і відтоді він став для дівчини вчителем, інформатором і другом. Та що там, він став для неї цілим світом!

На другому поверсі їхнього дому був величезний поліекран, що півколом огортав більшу частину стін і стелі великої зали. Він виконував для мами ту саму функцію, що для Єви-Лізи планшет. Перед ним жінка перебувала майже весь час від ранку й до пізнього вечора.

Деколи Єва-Ліза і мама сідали разом на величезному шкіряному дивані й кожна дивилася щось своє, недарма ж таки хтось винайшов навушники. Цими довгими мовчазними годинами вони почували справжнє сімейне єднання. Адже не всі мами приділяють своїм дітям так багато часу.

Батько теж мав свого "друга", це був смартфон. Вони постійно обговорювали якісь важливі теми та ухвалювали зважені рішення. Коли батько був удома, він щохвилини щось комусь надсилав, диктував або відповідав на дзвінки.

У їхньому всуціль білому домі ніхто не готував їжі — її замовляли або підігрівали в мікрохвильовці. Ніхто не мив посуд, адже була посудомийна машина, ніхто не прибирав, адже був розумний пилосос. А ще ніхто і ніколи не приходив до них у гості. Щоправда, іноді був гостьовий день, тоді мама, вивівши відео-чат на екрани, спілкувалася зі своїми подругами. Так вони обговорювали новини, серіали і різні цікавинки. Але, крім цих днів, ніхто сторонній до них не навідувався, навіть віртуально.

Отак щасливо і жили Єва-Ліза, мама, а деколи й тато — коли був удома. І нічого, що сусіди ніколи не стукали до них у двері, нічого, що їм ніколи не приносили газет і вітальних листівок. І геть пусте, що вони ніколи не виходили надвір під мокрий дощ, рвучкий вітер і холодний сніг. Бо кому це, зрештою, взагалі потрібно?

Світ став іншим, відколи винайшли перший комп'ютер, інтернет, смартфон, і люди змінилися разом з ним. А Єва-Ліза та її родина належали саме до тих людей, які йшли в ногу з часом і влаштовували все так, щоб жилося якомога комфортніше і зручніше. Зайві зусилля та набридливе спілкування були їм ні до чого.

Але цього дня все змінилося... (як полюбляли колись писати в паперових книжках, яких Єва-Ліза не читала). І навіть не "цього дня", а "цієї миті"! Як це зазвичай буває — саме тоді, коли на це ніхто не чекав. Утім, ніхто й ніколи не чекає несподіваних змін. Та ще й таких, що сталися цієї миті у домі Єви-Лізи.

А сталося ось що:

Світло

вдома

нервово

блимнуло

і

зникло

Єва-Ліза відвела блакитні очі від планшета і з подивом роззирнулася:

Що сталося?

Як це?

Усе навколо неї згасло, затихло, завмерло і зупинилося. І лише планшет привітно світив їй в обличчя. "Ну, принаймні найголовніше нікуди не поділося", — полегшено видихнула Єва-Ліза.

Вона вже хотіла пошукати новину про все це неподобство, але інтернету...

НЕ БУЛО!

Сторінка застигла на місці й оживати не збиралася! За мить на екрані з'явився цифровий динозавр і напис, що мережа відсутня. Єва-Ліза постукала по екрану, покрутила планшет у руках, оновила сторінку, але знову побачила динозавра. Що відбувається? Такого Єва-Ліза ще не бачила. Вона обурено струсонула планшет ще раз і кинула його на стіл. Холодне світло від нього, неначе окреслюючи портал в інший вимір, було єдиним джерелом освітлення в кімнаті.

Єва-Ліза напружено прислухалася: вдома стало так тихо, що вона чула власне серцебиття й дихання. Роззирнувшись, зауважила, що все тепер інакше: предмети і сама кімната раптом втратили форму і кольори, вони стали такі незнайомі, що починали лякати.

І тут Єва-Ліза почула крик! Безпорадний, безсилий крик відчаю розрізав тишу, відбився декілька разів від стін і лише тоді розчинився в порожнечі.

Це на другому поверсі закричала мама.

Єва-Ліза вибігла на сходи і раптом зупинилася, серце каменем упало вниз, дихання

збилося — десь там, углибині кімнати, щойно згас планшет. Миттєво з усіх боків її оточила темрява — вона ставала така щільна, що майже відчувалася на дотик. Темрява попереду, темрява позаду. Всюди лише темрява — на сходах не було жодного вікна. Страх скував Єву-Лізу, і вона затремтіла.

Дівчина вагалася — повернутися по планшет чи йти далі? Але, щоб піти по планшет, треба було озирнутися, а від самої думки про це Єві-Лізі перехопило дух. Обережно ступаючи неслухняними ногами на східці, вона рушила вниз. Десь посередині між поверхами дівчина невдало стала на сходинку і мало не впала.

Зупинившись, кілька хвилин дослухалась, як калатає її серце, більше Єва-Ліза не чула нічого. Один, два, три, чотири... Вона почала рахувати, щоб вирівняти дихання й подолати тремтіння в усьому тілі. Треба заспокоїтись, усе гаразд, вона тут сама, попереду нікого немає. Але не треба забувати, що позаду теж темрява... Головне — не озиратися.

Опанувавши себе і міцно вхопившись рукою за перила, крок за кроком намагаючись сходинки під ногами, вона таки зійшла вниз — там на підлозі чекала рятівна смуга вечірнього світла, що лилося з зали.

Ступаючи тією смугою, Єва-Ліза увійшла всередину й обвела поглядом кімнату, шукаючи маму: вона нерухомо сиділа в напівмороку на величезному шкіряному дивані й дивилася порожнім поглядом в темне провалля мовчазного екрана.

Єва-Ліза вперше бачила маму такою. І так само вперше вона підійшла до вікна, згорнула жалюзі й подивилася, що ж відбувається ззовні — на вулиці!

Там, за будинками, на тлі червоного неба зникало сонце. Воно плавно провалилося кудись за будівлі й одним махом забрало з собою залишки кольорів і денного світла.

Тепер за вікном теж було майже темно, червоні смуги на небі багровіли, і на місто опускалася ніч. Це був саме той час, коли всі зазвичай вже поверталися додому і вмикали світло в будинках, тому надворі насправді ніколи не бувало темно, але звідки про це могла знати Єва-Ліза, яка ніколи не дивилась у вікно? Втім, сьогодні був саме той день, коли світла ніхто не вмикав. Це був день, коли вечоріло зовсім не так, як у попередні сотні тисяч днів.

Ще з дитинства Єва-Ліза намагалася ніколи не залишатися в темряві. У її житті завжди було світло — і вдень, і ввечері, і вночі.

Що ж сталося? Куди поділося все її життя? Де освітлення, інтернет, де фільми, музика і пошукові системи? Зрештою...

А де тато?

Несподівано для самої себе Єва-Ліза згадала про батька. Вона збагнула, що крім матері, яка вже тривалий час ні на що не реагувала, у домі більше нікого немає.

Але мама раптом підвелася і, ступивши лише крок, зойкнула і зомліла. Вона впала на килим і лежала там у відблисках червоного світла, мов нежива.

Єва-Ліза не встигла навіть руку їй простягнути чи хоча б щось сказати. Вона стояла геть розгублена і просто дивилася. Присівши поряд, вона легенько поторсала маму за плече, але та ніяк не відреагувала. Вставши, дівчина розгублено роззирнулася. Що ж

робити?

Якби був інтернет, Єва-Ліза, звісно, пошукала б, що слід робити за таких обставин. Якби був телефон, вона би, звісно, зателефонувала до лікаря. Але інтернет не працював, а смартфон мав лише батько.

Вдруге за останні хвилини Єва-Ліза згадала батька. Де ж він? Коли повернеться? Чому його досі немає?

І взагалі — що тепер буде?

Поки в голові Єви-Лізи зріла, сповнюючи жахом, ця думка, вона дивилася на маму, яка лежала на підлозі, потопаючи в темряві. Така спокійна і тиха. Барвистою, розбризканою навсібіч плямою, її квітчаста сукня вимальовувалася на тлі білого килима, волосся розсипалося довкола голови світлим блискучим віялом, руки були розкинуті в різні боки, а ноги незграбно зігнуті.

Зараз вона була схожа на коштовну картину в рамці, роль якої виконувала непокрита килимом частина підлоги. Здавалося, жінка на цій картині кудись біжить. Єва-Ліза навіть подумала, що це надзвичайно красиво.

Але ставало дедалі темніше, і, міркуючи, що ж їй тепер робити, дівчина знову підійшла до вікна. Вона не мала ні приятелів, ні родичів, не знала сусідів, до яких могла би звернутися.

Вона залишилася зовсім сама! Сама серед темряви, яка от-от могла почати перетворюватися на тягуче мовчазне болото, якому не видно ні кінця ні краю... Або на страшне чудовисько, що, не гаючи ні секунди, почне з'їдати все навколо... Або на океан, в якому все потоне. Темрява бувала різна, але завжди жахлива — Єва-Ліза це добре знала.

Вона все дивилася й дивилася у вікно на червоні хвилі неба, що зникало, і навіть не уявляла, що їй робити і куди йти. Аж ось геть стемніло.

Єва-Ліза розгублено вглядалася в пітьму, що все затопила: ні вулиці, ні будинків тепер не було видно, і тільки ліхтар кілька разів блимнув, намагаючись вичавити з себе хоч одну блискітку світла. Захотілося спати.

Поглянувши в протилежний бік від міста, Єва— Ліза раптом побачила, як десь дуже далеко серед пітьми зайнялися два невеличкі вогники! Але тут-таки зникли, і за вікнами знову постала темрява. Можливо, їй це лише здалося?

Затамувавши подих і прикипівши поглядом до того місця, де щойно сяяли вогники, Єва-Ліза чекала. Аж ось це сталося знову! І знову! Серед цілковитої темряви — лише два маленькі вогники, що кликали за собою й заспокоювали.

На що вони були схожі?

"На фари автомобіля!" — подумала Єва-Ліза. Можливо, це батькове авто? Адже він працює саме там — за містом, він часто казав про це по телефону. Але чому тоді вогники не рухаються? Що могло з ним статися?

Спати вмить перехотілося. Треба, хоч би чого це їй коштувало, дістатися того світла і перевірити, звідки воно, можливо, тоді не буде вже так страшно і незрозуміло.

Навіть якщо для цього доведеться вийти на темну холодну вулицю?

Так, навіть якщо для цього доведеться вийти на темну холодну вулицю!

Єва-Ліза навпомацки спустилася сходами, що провалилися в цілковиту пітьму, і перетнула порожній хол. Відчинивши таку незвичну для себе шафу в коридорі, дістала звідти придбане через інтернет пальто і, вперше його вдягнувши, зауважила, що воно таки знадобилося. Так само вперше взула новісінькі черевики і, набравши повні груди повітря, вперше відчинила двері дому.

Який зараз сезон?

Але це вже не мало значення — двері були відчинені, і Єва-Ліза зустрілася сам на сам зі світом поза будинком.

В обличчя війнуло свіжим вітерцем.

За дверима було не так темно, як вона очікувала. Постоявши кілька хвилин на порозі, Єва-Ліза зрозуміла, що може вирізняти силуети дерев і будинків. Це було неочікувано. Вона завжди вважала, що якщо зникне світло, то зникне взагалі все. Або ж упаде така непроникна темрява, що не можна буде ступити й кроку.

Світло! Дівчина згадала про маленькі плямки світла. Треба йти! Вона переступила поріг і опинилася назовні. Уперше, відколи себе пам'ятала.

Двері зачинилися за її спиною, й дівчина відчула щось дивне і нове — вона не вдома! І лише тепер вона справді "зовсім сама"! Напевне, саме так, з'являючись на світ, відчуваються діти, і, можливо, саме тому вони плачуть. А чи так відчуваються дорослі, виходячи з дому? Цього Єва-Ліза не знала. Але тепер вона теж доросла!

Глибоко вдихнувши, дівчина відчула незвичний запах повітря: воно було таке свіже, неначе в нього додали м'яту. Невже тут завжди було це повітря? Просто за дверима дому?

Єва-Ліза ще кілька разів глибоко вдихнула, і це додало їй сил, нерішучість відступала. Поглянувши вперед, вона вдихнула ще раз, уже зовсім спокійно. Зібравши всю мужність, попрямувала кам'яною доріжкою. Вона знала тільки те, що треба йти в напрямку світла.

Туди, вперед.

І ні кроку назад.

Так Єва-Ліза вийшла на дорогу поміж двома темними будинками, звернула туди, де мало би закінчуватися місто (а це була його остання вулиця), і почула в тиші звук власних кроків. Зупинившись і дослухавшись до звуків, поглянула вгору на вуличний ліхтар, що потріскував, силуючись запалити свою єдину лампочку. Аж раптом Єва-Ліза побачила над ним, а згодом і над собою, гігантське темно-синє небо, всипане яскравими зірками.

Небо нагадало вогні нічних міст, знімки яких їй так подобалося розглядати в мережі! Але це була не картинка — широчезне безкінечне небо, повільно повертаючись по колу, нависало над нею неосяжною синьо-чорною сферою, перетнутою навіпів Чумацьким Шляхом, неначе холодним струмком. На тлі цієї глибочини світилися й блимали шалено яскраві зірки та місяць.

Ось де воно — справжнє світло! І чому вона ніколи досі на нього не дивилася? Але

хто ж міг знати, що це небо тут було весь час. Воно не згасло навіть тоді, коли згасло майже все, і йому зовсім не потрібна електрика, на відміну від оцього безпорадного ліхтаря.

Вдивляючись у зірки, Єва-Ліза раптом почула дивний звук — до неї щось наближалося ззаду. За мить воно вже дихало прями́сінько за її спиною. І це було щось велетенське! Єва-Ліза припустила, що воно скрадалося за нею весь час, відколи вона вийшла з дому, і через це стало ще страшніше. І зірки тут аж ніяк не допомагали, тому дівчина просто затамувала подих і заплющила очі!

Серце билося птахом у пастці. Долоні спітніли.

— Ти чого застигла? — раптом почула вона м'який хлопчачий голос.

Єва-Ліза розплющила очі й побачила просто перед собою чорнявого розпатланого хлопця, худорлявість якого увиразнював джемпер з об'ємним каптуром і вузькі джинси. Він пильно вдивлявся в її обличчя великими очима, на які спадало кілька довгих пасом волосся. У руці хлопець тримав ліхтарик. Єва-Ліза часто бачила ліхтарик у кіно, проте в них удома його не було, бо навіщо зберігати речі, якими ніхто не користується. Тепер Єва-Ліза збагнула навіщо.

Хлопець посвітив на неї й знизав плечима. Перед ним стояла струнка білява дівчина в блакитному пальті та блакитних черевиках, які зовсім не в'язалися з цим серпневим вечором.

Утім, важке дихання тепер було вже не за спиною, а зовсім поруч із Євою-Лізою, тому, не ризикуючи повернути голову, вона й далі напружено мовчала і дивилася на хлопця.

Раптом щось холодне і мокре торкнулося її руки. Єва-Ліза сіпнулася й мало не закричала — їй хотілося тікати якнайдалі, але просто перед нею стояв цей хлопчисько і так дивно на неї дивився.

— Муха, фу! — сказав він, зиркнувши раптом на руку Єви-Лізи.

Муха? Єва-Ліза повернула голову і побачила зовсім не муху, а невеличкого песика, що відчайдушно махав хвостом! Але дихав він так, наче був завбільшки з корову. Єва-Ліза роззирнулася — більше не було нікого. Так і є — її так сильно налякав малий песик.

— Не бійся, він не вкусить! — спробував заспокоїти хлопець.

Єва-Ліза була така здивована всіма цими ліхтарями, "мухами" і важким диханням за спиною, що навіть не могла нічого сказати, тому просто стояла посеред вулиці й дивилася то на хлопця, то на його собаку.

Вона згадувала про те, як у дитинстві, щоразу, коли в кімнаті вимикали світло і їй ставало несамовито страшно, вона втрачала здатність рухатися. У темряві ввижались страшенні істоти, що повзли по стінах, але вона не могла навіть увімкнути світло, бо тіло ціпеніло і переставало слухатися. Жахливе відчуття: немов паралізована, вона лежала на ліжку і чекала, коли її з'їдять. І вже потім, подорослішавши... ні-ні, вона не перестала боятися, просто вже ніколи не вимикала у своїй кімнаті світла.

— А я знаю, хто ти! Ти Єва-Єлизавета! І ти з оцього нудного супербудинку, —

заговорив хлопець, вихопивши Єву-Лізу з думок про нічні жахіття її дитинства. — Твій батько директор електростанції, він вас із мамою замкнув вдома і не випускає. Усім вас дуже шкода.

"Он воно що, — подумала Єва-Ліза, — отже, "замкнув і не випускає!" Так усі вважають".

Тепер Єва-Ліза нарешті спромоглася зрушити з місця і, оминувши хлопця, пішла далі. Він узагалі щось чув про виховання чи етику?

— То ти німа? — запитав хлопець.

Але Єва-Ліза вже шукала очима дві маленькі цяточки світла, яких, на жаль, ніде не було видно.

— Послухай, — сказала вона, різко зупинившись і розвернувшись до хлопця, — я там бачила плями світла і вийшла, щоб їх знайти. Ти не знаєш, де вони поділися?

— О, то ти не німа! — зрадів хлопець. — Хоча я нічого не маю проти, у нас у школі є хлопець і дівчата, які не чують, так-от вони мене трошки навчили і я тепер знаю кілька десятків слів жестовою мовою. Круто, правд... — врешті йому стало ніяково через власні теревені, тож хлопець опустив голову і замовк.

Єва-Ліза не знала поки що — круто чи ні, проте її й надалі цікавили цяточки світла, які вона загубила. Хлопець перестав роздивлятися свої старі кеди, і поглянув туди, куди прямувала Єва-Ліза.

— Там поле, а за ним електростанція, кладовище і ліс, де живуть світляки! Ти про ці вогники казала? — запитав він.

— Світляки? — Єва-Ліза знову подумала про те, що їй би зараз не завадив *Google*.

— Це жуки. Вони світяться вночі. Ти що, ніколи не бачила світляків? Муха їх боїться, якщо посадити на носа, — відповів хлопець замість *Google*.

— То вони небезпечні... — спохмурніла Єва-Ліза.

— Ні, зовсім ні, — засміявся хлопець (коли він усміхався, його обличчя ставало геть дитячим). — Якщо і є хто небезпечний, то точно не світляки. Вони дуже маленькі і безпорадні! Хоча місцевих вважають доволі великими. А навіщо ти їх шукаєш?

— Я шукаю батька. Подумала, що то фари...

Хлопець здивовано звів брови і замислено поглянув саме в той бік, де Єва-Ліза бачила плями світла. Дівчина теж подивилася туди.

— Ти бачила їх отам? — вказав він пальцем.

Єва-Ліза кивнула. Невже він теж їх бачив?

— Але якщо в нього є машина, то він міг би... — продовжив хлопець, та, побачивши суворий погляд Єви-Лізи, замовк.

— Так, але вони не рухаються, отже, він теж! — констатувала Єва-Ліза.

— Окей. І ти хочеш піти туди... сама? — він іще раз уважно подивився на дівчину.

Єва-Ліза вирішила не відповідати.

— Ясно... То, може, тобі потрібен ліхтарик? — запитав він знову і простягнув дівчині ліхтарик, який цієї ж миті згас. Хлопець спокійно покрутив його у руках і постукав пальцем.

— Усе. Батарейки сіли.

— А в світляків батарейки теж можуть сісти? — запитала Єва-Ліза, роззираючись і намагаючись знову звикнути до напівтемряви.

— Ти що, це ж комахи! Вони живі — можуть літати і повзати, у них батарейки не сідають. Я їх часто бачу, а ще багато про них читав. Батарейки їм не потрібні — вони біолюмінісцентні! — відповів хлопець.

— Біо... що?

— Вони світяться, бо така в них фізіологія! — додав він автоматично і неуважно.

Хлопець роззирнувся, подивився на місто за спиною, потім на поле, кладовище і ліс попереду. Врешті і на Єву-Лізу подивився теж.

— Ми йдемо з тобою! — сказав він упевнено.

Перш ніж Єва-Ліза встигла заперечити, хлопець уже пішов уперед. Пес весело загавкав, і той гавкіт відлунням покотився містом, відбиваючись від завмерлих у темряві будинків і парканів.

Скоро почали відгукуватися інші пси, і це стало схоже на собачий хор.

— Вечірній перегавк! — сказав хлопець.

Уперше за останні... кілька днів? Тижнів? Років?... Єва-Ліза всміхнулася.

— Перегавк? — запитала вона, не в змозі приховати захоплення й цікавість.

— Так, собаки між собою перегавкуються вечорами. Вони так спілкуються, — відповів хлопець і додав: — До речі, якщо тобі раптом цікаво, мене звати Тимофій.

— А мені має бути цікаво? — здивувалася Єва-Ліза.

Хлопець знизав плечима:

— Можна просто Тім.

— А що в тебе з волоссям? Це, емм, стиль такий чи що? — запитала Єва-Ліза, зосереджено придивляючись до Тімового волосся, що рваними пасмами звисало з усіх боків і спадало на очі.

Тім зніяковіло пригладив рукою неслухняні темні пасма.

— Я не люблю перукарів. Тому, коли якесь пасмо починає заважати, я його просто обрізаю... — пояснив він і пішов трішечки швидше.

Вечірній перегавк закінчився, а містечко темною примарою залишалося позаду них разом із будинками, парканами, собаками й усім таким звичним для Тіма і таким чужим для Єви-Лізи. Все це провалювалось у темряву, що повзла містом і ковтала все довкола. І якби вони надумали лишитися, пійма могла би проковтнути і їх.

КІНЕЦЬ ОЗНАЙОМЧОГО ФРАГМЕНТУ!